

TÍÐINDI

ÁTTI SONIN Á BUSS- STEDGIPLÁSSI

- Har var einki at gera. Hann vildi bara út. Tað sigur Herborg á Lakjuni Simonsen, sum sunnumorgunin átti ein son í ambulansuni á bussteðgistaðnum við tunnismunnan í Kollafirði. Ein føðing, sum hon og maðurin, Jóhannes Simonsen, ongantíð fara at gloyma

Rannvá G. Fossaberg

Sunnumorgunin 10. november 2013 er ein dagur, sum tey bæði Herborg á Lakjuni Simonsen og Jóhannes Simonsen úr Fuglafirði altíð fara at minnst aftur á, sum ein heilt serligan morgun. Ikki bara tí, at tey henda morgunin fingi ein son, men eisini tí at umstøðurnar undir føðingini vóru alt annað enn vanligar.

- Tá vit hugsa um hendina nú, so tykist alt bara heilt lægið, men onkursvegna eisini eitt sindur stuttligt, tí alt gekk jú væl, hóast føðingin ikki bleiv soleiðis, sum vit annars høvdu væntað og fyrireið okkum til, siga foreldrin.

Helt tað var búkilska

Leygarkvøldið høvdu Herborg, Jóhannes og trý ára gamla dóttirin, Margreta, verið í Havn og vitjað familju. Tá tey vóru komn heim til Fuglafjarðar, merkti Herborg, at hon ikki hevði tað so gott.

- Eg var illa fyri, hevði ilt í búkinum og spýði eitt sindur, men eg hugsaði bara, at eg ivaleyst hevði fingið búkilsku, tí tað hava jú verið fleiri, ið hava havt tað seinastu tíðina, fortelur Herborg, sum annars var sett til at eiga hósdagin 14. november.

Tey fóru til songar, men Herborg bleiv við at kenna seg illa fyri. Tó hugsaði hon

Annika Hoydal, ljósmóðir, og portørarnir Mainbjørn Nattestad og Tróndur Niclasen, sum vóru við til heldur sjáldsomu føðingina í ambulansuni

ongu løtu, at talan kundi vera um verkir.

- Nú havi eg átt fyrr, men hetta kendist bara ikki sum tá, og tí var eg sannførd um, at eg bara hevði fingið onkra búkilsku, sigur Herborg. Ein tanki, sum nakrar tímar sein, vísti seg at vera skeivur, tí umleið klokkan 05.30 sunnumorgunin hevði hon eina pínu í búkinum, sum hon als ikki var í iva um, hvat var.

- Tá visti eg beinavegin, at hetta vóru verkir, og tí vakti

eg Jóannes beinanvegin, fortelur Herborg.

- Hon segði, at hon helt hon hevði fingið verkir, og at vit heldur máttu fara til Havnar. Eg hugsaði ikki meira, og so fingi vit foreldur hennara at koma at vera hjá dóttirini, fortelur Jóhannes.

Speedaran í botn

Klokkan 07.00 koyrdu tey úr Fuglafirði, og skjótt bleiv greitt, at tey høvdu skund við at koma suður til Havnar.

- Eg hevði tosað í telefon við vakthavandi ljósmóðir, og hon bað okkum bara koma beinanvegin til Havnar, men í bilinum blivu vestrar so mikið ógvusligar, at vit ringdu aftur, og so skuldi ein ambulansa koyra ímóti okkum, sigur Herborg, sum minnst, hvussu strævin túrurin í blinum var.

- Eg kempaði fyri ikki at pressa, men tað var ótrúliga ringt at halda ímóti, tí eg merkti, at barnið pressaði

seg út. Eg kláraði hvørki at liggja ella sita, og tí helt eg fast í handtakinum í loftinum í bilinum og royndi sum frægast at spenna meg upp eftir fyri ikki at pressa, sigur Herborg.

Jóhannes, sum koyrði bilin, var als ikki í iva um, at tey máttu skunda sær á Landssjúkrahúsið.

- Tankin streyfaði meg, at hon kundi eiga í bilinum, men eg royndi bara at kveistra tann tankan burtur. Men

eg minnst væl, at eg koyrði skjótt. Øgiliga skjótt, sigur Jóhannes og flennir.

Tey møttu ambulansuni á bussteðgiplássinum við tunnismunnan í Kollafirði, og ljósmóðurin avgjórði alt fyri eitt, at ambulansan ikki skuldi koyra til Havnar, tí Herborg fór at eiga hvørja løtu.

- Hon leiddi meg úr bilinum og inn í ambulansuna, og eg hevði ikki verið inni í ambulansuni í meira enn fimm minuttir, tá eg átti, so tað gekk skjótt fyri seg, fortelur Herborg.

Jóhannes var eisini inni í ambulansuni umframt ljósmóðirin og tveir portørar.

- Har var nokkso trøngt, men stemningurin var fantastiskur. Tað stuttliga er, at tað var fyrstu ferð, at eg og Herborg vóru í ambulansu og fyrstu ferð, at ljósmóðirin og portørarnir upplivdu eina føðing inni í eina ambulansu. So tá alt var yvirstaðið, vóru vit øll ótrúliga glað, sigur Jóhannes.

Hava tað gott

Litli sonurin, sum vigaði 3630 gramm og var 53 sentimetrar til longdar, lá hjá mammuni allan vegin til Havnar á Landssjúkrahúsið, og tey høvdu tað bæði gott, hóast eina heldur annarleiðis føðing. Jóhannes koyrði aftan fyri ambulansuna til Havnar.

- Verfaðir ringdi til mín